

ind i mangfoldige Bestemmelser, som det ikke er Lovgivningsmagtens Sag at gribe ind i, f. Eks. Legatbestemmelserne, og dels paa anden Maade hænger sammen med en Virksomhed, saaledes at Resultatet af en Indblanding vilde blive, at den Virksomhed, som honoreres paa disse ekstraordinære Maader, ikke blev udført. Men hvad jeg særlig paastrøner, er, at man ikke har draget ind under dette Forhold, at der kræves en Universitetsreform i den ubestemte Forstand, hvori et Mindretal i det andet Tings Udvalg har krævet den. Thi det kunde jo ikke være Meningen med dette Krav at forøge Lærertolene? Det var jo foreslaaet fra Regeringens Side, men dette Mindretal var entigt med de andre i at lade det udgaa. Heller ikke var det Meningen, at man skulde udvide Universitetets Elevtes; thi i saa Henseende kunde man vide og vidste, at det ikke vilde være vanskeligt at skaffe Enighed til Beje. Universitetet har jo nemlig, som det er blevet oplyst ved Tal, fungerer i meget stort Omfang ingenlunde blot som en Skole for Studenter, men ogsaa for videnskylne Medborgere og Medborgerinder i Samfundet, som ikke der- ved tænke paa Embedselsamen eller lignende. Det var altsaa ikke i disse Retninger, at denne Reform skulde gaa. Men hvad den da skulde gaa ud paa, ja, det staar hen aldeles usikkert, aldeles uklart. Var det en Reform blot af Administrationen, at de rent administrative Reform, og i hvad Retning skulde denne Reform gaa? Var det en Reform af Læremetoden? Man maatte jo saa dog efterhaanden gøre sig klart, at man ikke ved en Lov kan reformere en Læremetode, og at Læremetoderne, der ere i den Grad individuelle, som de ere ved Universitetet, og som sætne sig hos hver enkelt Lærer efter hans Erfaring, dog maa siges at tilfredsstille rimelige Krav. Jeg kan ikke forstaa, hvad der er tænkt paa, naar det ikke er noget i Retning af at ville have Magten til at ansætte Professorerne lagt hen til et andet Sted, og at disse Professorer saa formodentlig skulde fungere i en anden Land og Retning end den, Universitetet i sin Helhed maa siges at være kaldet til som videnskabelig Skole og Anstalt. Jeg paastrøner, at man ikke har accepteret disse Betingelser for at fremme en Reform, og dert, mener jeg, ligger et beroligende Bidnesbyrd om, at Rigsdagen lige saa lidt i Fremtiden som i Fortiden — selv i de Tider, hvor den politiske Strid har været stærkest — vil unddrage Universitetet sin velvillige Støtte eller vil unblade at imødekomme de Krav, som

Forholdene til forskellige Tider af forskellige Grunde maatte stille, saa at denne Lønningslov, hvis den kommer til Eksistens, vil kunne saa en Fortsættelse i Overensstemmelse med den hele Udviklings Krav.

Det er disse Betragtninger, som efter megen Overvejelse hos mig har ført mig til, at jeg, trods det, at Forslaget paa saa mange Punkter gaar bort fra, hvad jeg havde ønsket, og trods det at jeg ved og tror, at det af mange ved Universitetet vil blive betragtet som en stor Støffelse, at der ikke er opnaaet mere, desuagtet lige, at der ingen Grund er til misfornøjet at vise det her givne bort, men tværtimod god Grund til at tage det som et Fremskridt i Forhold til det bestaaende og som noget, hvorfra der kan arbejdes videre hen imod det Maal, som Universitetet mener — og jeg tror med Rette — at maatte stille som det endelige, hvortil der skal stræbes. Det er med disse Betragtninger, jeg vil tillade mig at anbefale Forslaget til uforandret Vedtagelse i dette Ting; naar jeg siger: uforandret, maa jeg dog tilføje en lille Modifikation. Der er nemlig indløbet en Fejl, i Forslaget, som ikke har været tilfugtet. Det hedder i § 2: „Det rets- og statsvidenskabelige Fakultet normeres med 8 Professorater“, det er ganske rigtigt; men saa præciseres det nærmere derhen: „5 i Lovkyndighed samt 3 i Statsøkonomi og Statistik“, dette svarer imidlertid ikke til det gældende Forhold, som det har været Meningen at bevare. Der burde staa Punktum efter „Professorater“, og Resten burde udgaa.

Formanden: Efter hvad Folketingets Formand har meddelt mig, lader det sig ikke gøre at betragte dette Punkt som en Trykfejl, noget jeg kunde have ønsket. Fejlen maa rettes her, derefter maa Lovforslaget vende tilbage til det andet Ting.

Styr: Trods den knappe Tid, som Landstinget har i de sidste Dage af Samlingen, haaber jeg dog, at det ikke vil anses som ubestemt, naar jeg efter i mange Aar at have været knyttet til Universitetet føler mig forpligtet til at udtale mig om denne Lov. Jeg skal beslutte mig paa at gøre det saa kort som muligt og kan efter det udførlige Foredrag, vi nu hørte af den højtærede Minister, forhaabentlig ogsaa gøre det nogenlunde kort.

Jeg udtalte allerede ved 2den Behandling af Lovforslaget om Folkehøjskolerne, at jeg i høj Grad maatte beklage, at den Smødetommenhed, som fra mit Partis Side